

ספירת העומר (4)

ספירת העומר, בני חורין

דבר אחד ברור: בימים אלו אנו עמלים לבנות בנין מסויים, הלא הוא בנין צורת האדם היהודי לקראת מתן תורה. והדבר מרומז בצורת מעשה המצוה: בתחילה אנו מניחים לְבִינָה אחת על גבי השניה, יום אחד, יום שני וכו', לאחר מכן נוצרת כביכול "שורות" של לְבָנִים, כאשר כל השבוע מתוך שבעה השבועות נחשב "שורה", "שהם שבוע אחד" וכו' "בנין" אין הכוונה רק לחיזוק בעלמא, אלא להישגים של ממש, כלומר, שמדרגת האדם ביום השני אינה כפי שהיתה ביום הראשון, מדרגתו ביום השלישי אינה כמדרגתו ביום השני. ביום הרביעי הוא כבר נמצא במדרגה רוחנית שונה לחלוטין. מלאכת בניה זו יש לעמול הרבה כדי להתקדם ולעלות. במהלך ארבעים ותשעה ימי הספירה אנו עמלים קשות לבנות את הבנין. אך עדיין כל זה אינו אלא כטיפה מן הים לעומת הגדלות הנוראה המושגת על ידנו בחג השבועות, בתום ימי הספירה, ואעפ"כ מוטל עלינו לעשות השתדלות זו. אין לנו אפשרות אפילו לחשוב על הגדלות הנוראה הטמונה בחג השבועות, ועלינו, אפוא, להחזיק את ה"שרשרת" המקשרת בין פסח לשבועות של תינתק חלילה באמצעה. זוהי "שרשרת" הבונה את כל המציאות של היהודי, פשוטו כמשמעו.

רב פינקוס זצ"ל בספרו "פסח ספירת העומר"

מיתת תלמידי רבי עקיבא

אמרו חז"ל י"ב אלף זוגות תלמידים היו לרבי עקיבא, וכולם מתו מפסח ועד עצרת כיון שלא נהגו כבוד זה לזה, עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום, ואמר להם: הראשונים לא מתו, אלא מפני שהייתה עיניהם צרה בתורה זה לזה, תנו דעתכם של תעשו כמעשיהם. (יבמות סב:). כתב הספר "אמרי פי", לא ביארו לנו רבותינו, מהו חוסר הכבוד שנהגו זה בזה. אולם אפשר להבין על פי מעשה המובא בגמרא (מנחות סח:): כשרבי יהודה בר נחמיה תירץ לרבי טרפון על קושייתו מה בין עומר לשתי לחם, צהבו פניו (שמח) של רבי יהודה בר נחמיה ושתק רבי טרפון, אמר לו רבי עקיבא צהבו פניך שהשבת את הזקן, תמהני אם תאריך ימים. אמר ר' יהודה בר אלעאי אותו הפרק פרוס הפסח היה, כשעליתי לעצרת שאלתי אחרי יהודה בר נחמיה היכן הוא" ואמרו לי, נפטר והלך. מתגלה כאן חטאם, שלא חלילה פגעו בזולת מחמת מידות רעות ח"ו אלא מתוך חדות הלימוד, ואף שתשובתו היתה נכונה, אולם נענש על שצהבו פניו ושמח שהשיב את הזקן, ואם יש בכך עלבון לרבי טרפון, החליט רבי עקיבא שאין מקום

לאריכות ימים, "וסביביו נשערה מאוד" הקב"ה מדקדק עם חסידיו כחוט השערה. ואף אם כוונתם היתה לשם שמים, פגיעה הנגרמת לזולת פוגעת ושורפת אף ללא כוונה כאש. *ספר אוצרות התורה "ספירת העומר ל"ג בעומר"*

ימי ספירת העומר, כמנין "לב טוב"

בספר "ברכת חיים" הביא בשם ה"בני יששכר" מל"ג בעומר עד יום קבלת התורה ישנם י"ז ימים, כמנין טו"ב, לרמוז, כי איש התורה והעוסק בה צריך להיות טוב לשמים וטוב לבריות. בנוסף, עד ל"ג בעומר מונים ל"ב ימים, וביחד עם טו"ב הימים שמל"ג בעומר עד קבלת התורה יוצא, "לב טוב". כי לב טוב משמש הכנה לקבלת התורה. כשיש לב טוב, אין מקום לרציחה וגזלה, לגנבה ורמאות, לקנאה ושנאה וכו'.

ספר ומתוק האור "ספירת העומר ל"ג בעומר"

עומר, רמז לארבעים ותשע ימי הספירה

האות השש עשרה באותיות האל"ף ב"ת היא ע', האות השלוש עשרה היא מ', והאות העשרים היא ר'. סך הכל ארבעים ותשע, כמנין ימי הספירה.

ספר ומתוק האור "ספירת העומר ל"ג בעומר"

מהות האדם נקבעת על יד לימוד התורה

במצות הנפת העומר נצטוו עם ישראל להביא קרבן מעומר שעורים, ואילו בחג השבועות נצטוו להביא שתי הלחם העשויים מחיטים, מה למדה התורה בזה. כתב בספר "ערוך השולחן" (סי' תפ"ט. ג): ללמדנו כי בלי התורה נדמה האדם כבהמה, משום כך במצות קרבן העומר שהוא לפני קבלת התורה מביאים קרבן משעורים, שהם מאכל בהמה. לא כן בחג שבועות, חג מתן תורה, מביאים קרבן חיטים שהם מאכל אדם, לרמז שרק לאחר קבלת התורה בחג השבועות נחשבים אנו בני אדם.

ספר אוצרות התורה "ספירת העומר ל"ג בעומר"

בעומר

תפילות לאחר הספירה

כתוב בתוספות (מגילה כ:): אחר שבירך על הספירה אומר יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו שתבנה בית המקדש במהרה בימינו, מה שאין כן בתקיעת שופר ולולב, היינו טעמא, לפי שאין עתה אלא הזכרה לבנין המקדש, אבל שופר ולולב יש עשיה. ביאור דבריהם, כיון שהיום מקיימים את מצות העומר, רק בספירה בפה זכר לבית המקדש שבו היו קוצרים את העומר, לכן אנו מתפללים שיבנה בית המקדש, ונקיים אותה גם בעשייה, משא"כ כלולב ושופר אף היום מקיימים אותה בעשייה. כתב

הלכה: ספירת העומר: אכילה ומלאכה לפני הספירה מחצי שעה שלפני צאת הכוכבים אסור להתחיל לאכול או לעשות מלאכה עד שיספור תחילה. יש שכתבו שאיסור זה מתחיל מחצי שעה לפני שקיעת החמה. שיעור האכילה האסורה הוא פת מכביצה, ומיני מזונות בשיעור קביעות סעודה, אבל מותר לאכול פת עד כביצה, ומיני מזונות שאינו קובע סעודתו עליהם ושאר מיני מאכלים בכל שיעור. עבר והתחיל באכילה או במלאכה תוך הזמנים הנ"ל, ויש עדיין שהות לספור, נחלקו הפוסקים אם רשאי לסיימן או מפסיק וסופר.

ספר "ספירת העומר"

פתגם: גמילות חסדים, גמול עצמך מלבקש חסדים
ספר "שמחה"

חקירה: מסירה, קנין
הכניסה לרשותו, או הוראת בעלות (תורת הקנינים ח"א עמוד שנט, מנחת אשר ב"ב מב-ו: ריטב"א, תולדות משיכה)
ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: תאוות התיבה
רבי משה הגר מקוסוב אומר: תאוות התפילה לפני התיבה אין בינה ובין שאר התאוות אלא הבדל אחד: שבכל התאוות אדם משתדל להצניע עצמו לבל ייראה ובל יישמע, ואילו בתפילה לפני התיבה, ככל שירבו הנוכחים, הרואים והשומעים, כן תגבר התאוה.
ספר "חד וחלק" חלק ב' (דף' קפה)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם בן רבקה, מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בין קארין מרים, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, רבקה בת ליה, ריש'רד שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זיווג הגון לאלודי רחל מלכה בת חשמה, הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא לבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'ייזל לאוני. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחזה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר, מיכאל צ'רלי בן ג'וליט אסתר.

בספר יסוד ושורש העבודה: יתפלל תפילה זו על בנין בית המקדש בשברון לב מאוד מקירות לב, שיבנה בית המקדש בימינו, ונוכל להקריב בה כל הקרבנות, בכדי לתת בזה נחת רוח לה', וזהו עיקר הכוונה של תפילה זו, ותפילה זו היא המשך אל תיקון הספירה ובאה חובה על האדם תיכף הספירה. ועושה בה גם כן תיקון גדול בעולמות העליונים, וכמו שנאמר בכתבי האר"י ז"ל, ולכן יזהר האדם מאוד בכוונתה.

ספר אוצרות התורה "ספירת העומר ל"ג בעומר"

קבלת התורה בזכות ספירת העומר
בספר "לישישים חכמה" מביא רמז יפה בשם רבי יצחק מנחם מאלכסנדר הי"ד, לקשר בין ספירת העומר לקבלת התורה. נאמר (תהלים כב. כג) "אספרה שמך לאחי בתוך קהל אהללך" "אספרה" הוא מלשון "ספירה", הרומז לספירת העומר, "לאחי" בגימטריא מ"ט (ימים), ולאחר ספירה זו "בתוך קהל אהללך", רמז לחג השבועות, עליו נאמר: "את הדברים האלה דבר ה' אל כל קהלכם בהר" (דברים ה. יט). הרי שרמז לנו הכתוב, כי על ידי ספירת העומר זוכים לקבל את אור התורה במתן תורה.
ספר ומתוך האור "ספירת העומר ל"ג בעומר"

עבודת ימי הספירה, לסתום את "החורים"
וכאמור "חורים" אלו מסוכנים במיוחד, כי אפשר להסתובב שנים רבות בלי להרגיש בהם כלל. אולם לכך נועדו ימי ספירת העומר, שהאדם יעבור על עצמו במשך שבעה שבועות תמימים, להפוך את עצמו ל"תמים" ושלם בלי שום 'חור', רק קדוש ומיוחד לייחודו יתברך. ויש לזה כל מיני דוגמאות: למשל ברכת המזון. יש בני תורה אמיתיים שלא מברכים ברכת המזון כדבעי, וכן הדבר בכל הברכות. דוגמא נוספת, כעס בתוך הבית, זאת דוגמא נפוצה לאדם שאמנם הוא בן תורה אבל יש לו 'חור' ובתוך ביתו הוא כועס שוב ושוב והורג אנשים. ואין בכך סתירה. או למשל, יהודי יכול ללמוד בהתמדה אבל גם לדבר לשון הרע, הוא אמנם צדיק ומקיים את כל המצוות, אבל יש לו 'חור', הוא מדבר לשה"ר.

ימי ספירת העומר נועדו לתקן את החורים הללו. "וספרתם לכם", תספור לך שבע כפול שבע, תבדוק איך הבנין שלך מתקדם כל יום לקראת מתן תורה. כל יום, "תמימות תהיינה" אם אתה אמנם בריא אבל יש לך 'חורים', תסתום אותם. וכל יום כאשר סופרים ספירת העומר יש לעשות חשבון הנפש מה בנינו באותו היום, וזוהי העבודה של ספירת העומר. המיוחד בימי ספירת העומר היא ההזדמנות לאדם לספור את האישיות שלו, שהוא שבע כפול שבע, לקראת מתן תורה. עליו לבחון את עצמו עד כמה הוא מיוחד להקב"ה, שזה יחוד ה'. יחוד ה' צריך להתפרש על כל מעשינו, אין עוד מלבדו. רב פינקוס זצ"ל בספרו "פסח ספירת העומר"

